

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.899 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2005.

Gezien het arrest nr. 181.450 van 25 maart 2008 van de Raad van State waarbij de beslissing VB/05-2163/W12.331 van 22 november 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vernietigd wordt.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 28 augustus 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 23 februari 2003 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 februari 2003.
 2. Op 20 maart 2003 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 25 maart 2003. Hij werd gehoord op 18

april 2003. Hij werd nogmaals gehoord op 19 mei 2003 in het kader van een psychologisch evaluatieonderzoek.

3. Op 20 augustus 2003 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 19 september 2003. Hij werd gehoord ten gronde op 1 februari 2005 en op 6 april 2005. Op 6 april 2005 werd verzoeker eveneens gehoord in het kader van een bijkomend psychologisch evaluatieonderzoek.
4. Op 26 april 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 27 april 2005 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Vluchtrelaas

U werd op 1 februari 2005 en op 6 april 2005 gehoord op de zetel van het Commissariaat-Generaal in aanwezigheid van een tolk die de Farsi taal machtig is.

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 24/02/2003 hebt u in België asiel aangevraagd.

Volgens de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-Generaal werd u in Iran een aantal keer meegenomen door de autoriteiten maar telkens na een paar uur terug vrijgelaten. 13 of 14 jaar geleden startte u een bedrijf, gespecialiseerd in het maken van hemden. Aangezien uw dochter ziek is en de behandeling veel geld kost, begon u met een nieuwe productielijn. U produceerde T-shirts waarop door iemand anders foto's van popsterren zoals Shakira, Madonna en Eminem gedrukt werden, allen bedoeld voor export naar Arabische landen en de Perzische Golf. Op die T-shirts stonden ook Arabische teksten uit de Koran met als gevolg dat die T-shirts verboden waren in Iran. Twee à drie maanden voor uw vertrek uit Iran vernam u van (S.), de eigenaar van een buurtwinkel, dat (M. A.), de persoon die u de productie aangeleerd had en zelf ook verboden T-shirts verhandelde, gearresteerd was en dat zijn winkel verzegeld was. Hij was veroordeeld tot Mofsad-e Felars (levenslange veroordening - corruptie op aarde). Uit angst werd u veel voorzichtiger. Ongeveer een achttal dagen voor uw vertrek was u aankopen gaan doen toen u telefoon kreeg van één van uw werknemers. Hij vertelde dat agenten uw winkel waren binnengevallen en verboden T-shirts hadden gevonden. Daarop vertrok u naar (M. H.) in Teheran waar u vier dagen hebt verbleven. Nadien ging u nog een drietal dagen naar (H. T.) alvorens het land te verlaten. Via mensen uit de buurtwinkels hebt u vernomen dat ook uw winkel verzegeld was en uw werknemer vertelde u dat u eveneens beschuldigd werd van Mofsad-e Felars. Eveneens werd uw vrouw een dag meegenomen voor ondervraging.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een fax van uw Iraans boekje van burgerlijke stand, een attest van de Syndica voor kleermakers in Iran, een verkoopfactuur en een aantal Belgische medische attesten en medicatievoorschriften.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële beslissing tot verder onderzoek stel ik, na nader onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, vast dat ik u de status van vluchteling niet kan toekennen.

Er dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal afgelegd op 18/04/2003 (DB) en op 06/04/2005 (TG). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de confectiebedrijven van uw twee collega's die u de tip hadden gegeven om de T-shirts te bedrukken, verzegeld waren (DVZ vraag 42), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal verklaarde dat enkel de winkel van (A.) verzegeld was want dat hij de enige was die dit werk deed (CGVS DB p. 10; TG p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-Generaal werd u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in de door u afgelegde verklaringen. U verklaarde dat u zich niet meer kan herinneren dat u dit gezegd hebt op de Dienst Vreemdelingenzaken. Reeds tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal legde u verscheidene medische attesten voor en zei u dat u erg veel last hebt van geheugenstoornissen. Ten einde meer duidelijkheid te krijgen over

uw mentale toestand werd u uitgenodigd voor een onderhoud met de adviseur-expert psycholoog van het Commissariaat-Generaal. Uit zijn expertiseverslag dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat u in geen geval cognitieve stoornissen hebt zoals bijvoorbeeld geheugenproblemen. Bijgevolg kunnen uw verklaringen hieromtrent niet in overweging worden genomen.

Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u prints bestelde bij de vertegenwoordiger en dat u begon met het bedrukken van T-shirts met foto's en tekst in een afgelegen ruimte van uw bedrijf (DVZ vraag 42). Tijdens uw gehoor ten gronde op het Commissariaat-Generaal verklaarde u echter dat er een tussenpersoon was die de prints op de T-shirts plaatste, dat hij een deel van de T-shirts kwam ophalen, de prints erop zette en ze terug kwam afgeven. U ontkende zelfs uitdrukkelijk dat u zelf ooit foto's (prints) gekregen heeft. (CGVS TG p. 4-5)

Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal dat er een briefje op uw deur hing waarop stond dat u veroordeeld was tot Mofsad-e Felars (CGVS DB p. 10-14), terwijl u ten gronde verklaarde dat u weet dat u Mofsad-e Felars bent omdat (M. A.) veroordeeld werd tot Mofsad-e Felars en omdat u hetzelfde werk deed als hij (CGVS TG p. 17). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkende u uitdrukkelijk dat u ooit gezegd hebt dat er een briefje aan uw deur hing en stelde u dat dit een pure leugen is. Deze verklaring kan evenmin in overweging worden genomen daar u eveneens in uw schriftelijke verklaring bij uw dringend beroep schreef dat er een aanhoudingsbevel aan uw deur hing waarop stond dat u gezondigd had tegen de wetten van de koran.

Ook verklaarde u tijdens uw eerste verhoor op het Commissariaat-Generaal dat al uw originele documenten werden meegenomen door de veiligheidsdiensten die uw huis zijn binnengevallen (CGVS DB p.3). Ten gronde zei u echter dat u niet weet waar uw documenten zijn, dat het kan dat uw identiteitskaart in beslag werd genomen maar dat u dit niet weet aangezien niemand hierover iets vertelde tegen u wegens uw psychische toestand (CGVS TG p. 20-21).

De door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en afkomst en uw beroepsactiviteiten aantonen en deze feiten en elementen op zich helemaal niet betwist worden. Wat betreft de medische attesten en medicatievoorschriften die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze, mede gelet op het expertiseverslag van de adviseur-expert psycholoog van het Commissariaat-Generaal, evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen omtrent het bedrieglijk karakter van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Ten gronde.

1. In het verzoekschrift tot voortzetting, dat in een eerste onderdeel integraal herneemt wat in het oorspronkelijk verzoekschrift werd uiteengezet, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève en als vluchteling dient te worden erkend. Hij meent dat de tegenstrijdigheden die aanwezig zijn in zijn opeenvolgende interviews gebaseerd zijn op een verschil in interpretatie door de opeenvolgende interviewers van hetgeen door hem werd verteld.
2. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het aantal confectiebedrijven van collega's die verzegeld werden, omtrent het plaatsen van de prints op de T-shirts en over het feit of er al dan niet een briefje aan zijn deur hing waarop stond dat hij veroordeeld was tot 'Mofsad-e Felars' en betreffende zijn originele documenten. In zoverre verzoeker in de loop van de administratieve procedure gewag maakte van geheugenstoornissen ter verklaring van bepaalde door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen en medische attesten heeft neergelegd, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de door verzoeker neergelegde medische attesten enkel blijkt dat verzoeker soms verward lijkt, angstig en irrationeel is en slecht slaapt (attest dd. 11 april 2003) en dat

hij lijdt aan posttraumatische depressie (attest dd. 21 januari 2004). Verder leest de Raad in het psychologisch evaluatierapport van 13 april 2005, opgemaakt door een adviseur-expert psycholoog van het Commissariaat-generaal, het volgende: “(...) *De gehele houding en het gedrag is theatraal, onecht gekleurd en getuigt van oppervlakkige “emotionaliteiten” ipv diepgaande emoties. Het is me duidelijk dat KV op een “bewuste” manier dit gedrag stelt. Hij is revindicatief (limiet verbaal agressief) en heeft blijkbaar voor zichzelf beslist dat hij moet krijgen waarop hij meent dat hij recht heeft (in casu het statuut van vluchteling). (...) Indien, bij de behandeling van het dossier, hiaten, onnauwkeurigheden, tegenstrijdigheden, ... worden vastgesteld dan zijn deze te wijten aan een vrijwillige poging van KV om te bereiken wat hij denkt dat zijn recht is. (...) In geen geval kan ingeroepen worden dat KV cognitieve stoornissen zou hebben (bvb geheugenproblemen) of dat de dossierbehandelaar geen beslissing zou kunnen nemen omdat KV en dossierbehandelaar van verschillende culturen zijn...*” (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3).

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. In het verzoekschrift beperkt hij zich hoofdzakelijk tot de loutere bevestiging van één versie van zijn verklaringen. Het louter vasthouden aan één versie van tegenstrijdige verklaringen is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. In zoverre verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden nog poogt te verklaren door te stellen dat deze gebaseerd zijn op een verschil in interpretatie door de opeenvolgende interviewers van hetgeen door hem werd verteld, wijst de Raad erop dat hij zich beperkt tot een blote bewering die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens. Bovendien blijkt uit de lezing van de gehoorverslagen dat verzoekers verklaringen dusdanig duidelijk waren dat deze niet voor interpretatie vatbaar zijn.

Aangezien de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden de kern van verzoekers relaas betreffen daar zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerd vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot vertrek uit zijn land van herkomst, en deze tegenstrijdigheden niet kunnen verklaard worden door geheugenproblemen zoals blijkt uit hoger genoemd psychologisch evaluatierapport en verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn bewering beschuldigd te zijn van “Mofsad-e Felars”, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker geen (officiële) originele identiteitsdocumenten voorlegt noch zijn reisweg kan toelichten.

3. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4. Inzake zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat Iran een religieuze dictatuur is en geen rechtsstaat en de burgers er geen bescherming genieten tegen willekeur en vervolging door de autoriteiten. Verder stelt hij dat hij een ernstig risico loopt om te worden gearresteerd en gevangen gezet op een totaal willekeurige wijze, zonder enig ernstig recht van verweer omwille van het feit dat hij in Iran beschuldigd is van "Mofsad-e Felars".
5. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas merkt de Raad op dat, gelet op wat voorafgaat, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat een algemene verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande toestand in zijn land van herkomst niet volstaat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker bewijst bijgevolg niet dat hij beantwoordt aan de wettelijke bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.